

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **POS Media Czech Republic, s.r.o., IČ: 256 26 493**, se sídlem Praha 4, Jihlavská 1276/17, zastoupen společností TAKE ADVICE s.r.o., IČ: 282 28 758, se sídlem Praha 5, Stroupežnického 525/20, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8324/11-1500-100146,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8324/11-1500-100146, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 7.808 Kč k rukám zástupce, společnosti TAKE ADVICE s.r.o., a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 30. 8. 2011 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu, (dále jen „odvolací orgán“), ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8324/11-1500-100146, částečně vyhovělo jeho odvolání proti platebnímu výměru na úrok z prodlení na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 12. do 31. 12. 2008, vydanému Finančním úřadem pro Prahu 4, (dále jen „správce daně“), dne 18. 1. 2011 pod č. j. 1864/11/004514100932, a to tak, že výši sděleného předpisu úroku z prodlení změnilo z částky 190.715 Kč na částku 64.579 Kč. Důvodem snížení předmětného úroku z prodlení bylo nesprávně stanovené datum, od něž měl být předepsán, neboť žalobce nebyl podle názoru odvolacího orgánu v prodlení již od data podání řádného daňového

přiznání dne 28. 1. 2009, nýbrž až od 2. 3. 2010, tedy ode dne následujícího po snížení nadměrného odpočtu za prosinec 2008 na základě dodatečného daňového přiznání ze dne 25. 2. 2010.

Žalobce v podané žalobě předeslal, že vypočtený úrok z prodlení souvisí se třemi účetními obdobími – za prosinec 2008, červen 2009 a listopad 2009 –, a zdůraznil, že podle konečného vyměření daně mu v každém z těchto období vznikl oproti řádnému daňovému přiznání přeplatek.

Odvolací orgán podle jeho názoru vycházel při výpočtu úroku z prodlení z nesprávných konkludentních rozhodnutí o dani z přidané hodnoty za uvedená období, která vznikla na základě nesprávného řádného a dvou nesprávných dodatečných daňových přiznání ze dne 8. 4. 2009 a 25. 2. 2010 za období prosinec 2008, jakož i na základě nesprávných řádných a jednoho nesprávného dodatečného daňového přiznání ze dne 25. 2. 2010 za období červen 2009 a listopad 2009. Správná výše daně byla stanovena až po podání dodatečných přiznání za všechna tato období ze dne 10. 9. 2010. Veškerá předchozí konkludentní rozhodnutí správce daně o daňové povinnosti byla v důsledku toho nesprávná. Správce daně použil přeplatek na dani za prosinec 2008, který vznikl na základě nesprávného dodatečného přiznání, na úhradu nedoplatku za období červen a listopad 2009, který vznikl taktéž na základě nesprávných dodatečných přiznání. Podáním dodatečného přiznání ze dne 10. 9. 2010 zanikla část přeplatku za prosinec 2008 a zároveň zanikly nesprávné nedoplatky za červen 2009 a listopad 2009, místo nichž vznikly žalobci přeplatky. Správce daně při stanovení úroku z prodlení započítal zaniklý přeplatek za prosinec 2008 na zaniklé nedoplatky za červen 2009 a listopad 2009, čímž uměle vytvořil nedoplatek na dani z přidané hodnoty za prosinec 2008.

Kvůli konstrukci termínu platby daně v souvislosti s dodatečným přiznáním, kdy přeplatek na dani vzniká k datu podání dodatečného přiznání na rozdíl od nedoplatku, který vzniká zpětně k datu řádného přiznání, došlo po určitou dobu ke vzniku formálního nedoplatku, který však skutečným nedoplatkem nebyl. Žalobce namítal, že je tak trestán úrokem z prodlení, ačkoli správnou výši daně v každém dotčeném období dokonce přeplatil, což odporuje smyslu úroku z prodlení jako sankčního institutu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2009, čj. 5 Afs 1/2009-57, z nějž dovodil, že daňový subjekt je povinen uhradit ze zákona vzniklý úrok z prodlení jen v případě porušení fiskální disciplíny, k němuž v posuzované věci nedošlo. Materiálně vzato by přijatý výklad znamenal, že je daňový subjekt stížen úrokem z prodlení, ačkoliv státu žádné prostředky nechyběly, s odůvodněním, že je to sankce za podané nesprávné dodatečné přiznání, na jehož základě správce daně vydal nezákonné konkludentní rozhodnutí. Daňový řád však sankci za podání dodatečného přiznání za nesprávně vyšší daň nezná.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Odvolací orgán ve svém vyjádření ze dne 12. 12. 2011 setrval na stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí, že úrok z prodlení za zdaňovací období prosinec 2008 byl předepsán v souladu s § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. K žalobním námitkám připomenul, že úročení provedené po změně v odvolacím řízení není provedeno od původního data splatnosti daně z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2008, ale až od data vzniku nadměrného odpočtu vyměřeného na základě dodatečného daňového přiznání podaného dne 25. 2. 2010, resp. od data, kdy byl

tento nadměrný odpočet použit na úhradu daňových povinností podle § 59 odst. 5 zákona o správě daní, tj. od 2. 3. 2010. Pokud jde o přeplatky za zdaňovací období červen a listopad 2009, vzniklé na základě dodatečných daňových přiznání podaných dne 10. 9. 2010 a vyměřené dle § 46 odst. 5 citovaného zákona, byly s datem vzniku 30. 9. 2010 v souladu s § 41 odst. 1 téhož zákona použity na úhradu daňových povinností v pořadí podle § 59 odst. 5 téhož (částečně i na úhradu předmětné úročené daňové povinnosti za prosinec 2008). Odvolací orgán v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. září 2007, č. j. 2 Afs 150/2006-55, jehož předmětem byla problematika vzniku přeplatku na dani za jedno zdaňovací období a jeho vlivu na výpočet úroku z prodlení za jiné zdaňovací období.

Vzhledem k uvedenému odvolací orgán navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K osobě žalovaného je třeba uvést, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumávala rozhodnutí finančních úřadů vydaná ve správním řízení Finanční ředitelství [§ 9 písm. c) zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech]. Podle § 7 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, jímž byl zákon č. 531/1990 Sb. ke dni 1. 1. 2013 zrušen, vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům, a tedy i rozhoduje o podaných odvoláních, Odvolací finanční ředitelství se sídlem v Brně. Působnost k rozhodování o odvolání v posuzované věci tak v průběhu řízení o žalobě přešla z Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu na Odvolací finanční ředitelství, na které tak přešlo rovněž postavení žalovaného.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se žalobce i žalovaný vyjádřili souhlas s takovýmto postupem.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 41 odst. 1 zákona o správě daní, ve znění účinném do 31. 12. 2010), zjistí-li daňový subjekt, že jeho daňová povinnost má být vyšší nebo daňová ztráta nižší než jeho poslední známá daňová povinnost, je povinen předložit do konce měsíce následujícího po tomto zjištění dodatečné přiznání nebo hlášení. V dodatečném daňovém přiznání nebo hlášení uvede daňový subjekt i den zjištění důvodů pro jeho podání. V této lhůtě je dodatečná daň též splatná.

Podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní neodchyluje-li se vyměřená daň od daně uvedené v daňovém přiznání nebo hlášení, nemusí správce daně sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději do konce příštího zdaňovacího období. V tomto případě se za den vyměření daně a současně za den doručení

tohoto rozhodnutí daňovému subjektu považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání nebo hlášení, a bylo-li daňové přiznání nebo hlášení podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání nebo hlášení. Podle odst. 7 téhož ustanovení zjistí-li správce daně po vyměření daně, že tato stanovená daňová povinnost je nesprávně nižší oproti zákonné daňové povinnosti, dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou, a to dodatečným platebním výměrem, a takto dodatečně stanovenou daň současně předejde. Právní moc rozhodnutí o původním vyměření daně není jejím dodatečným stanovením na překážku.

Podle § 63 odst. 1 zákona o správě daní daňový dlužník je v prodlení, nezaplátí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení daňovému dlužníku vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Podle odst. 7 téhož ustanovení správce daně může daňového dlužníka vyznamenal o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního účtu daňového dlužníka.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2007, čj. 2 Afs 159/2005-43, za protiústavní nelze považovat skutečnost, že § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 1997 do 31. 12. 2006, za rozlišovací kritéria pro stanovení výše penále považoval toliko výši daňového nedoplatku a dobu prodlení a za rozhodné nepovažoval, zda a případně v jakém rozsahu došlo k faktickému snížení celkových daňových příjmů státu při zohlednění případné změny výše daňové povinnosti jiných daňových subjektů, která by nastala, nedostal-li by se daňový dlužník, který má penále platit, do prodlení.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 1/2009-57 vznikla-li daňovému subjektu v důsledku zákonem presumovaných skutečností povinnost dodatečně zpětně upravit základ daně dle § 23 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, nelze považovat původně stanovenou daňovou povinnost za nesprávně nižší a při výpočtu penále dle § 63 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (resp. úroku z prodlení), vycházet již od data splatnosti původní daňové povinnosti, která se v důsledku podání dodatečného daňového přiznání mění, ale až od data splatnosti, která nastane v důsledku podání dodatečného daňového přiznání dle § 41 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků.

Ze správního spisu a dalších listin, jež jsou součástí soudního spisu, soud zjistil, že žalobce podal dne 28. 1. 2009 řádné daňové přiznání za prosinec 2008 na nadměrný odpočet ve výši 177.103 Kč. Za červen 2009 podal žalobce řádné daňové přiznání na daň ve výši 1.954.675 Kč. Za listopad 2009 podal žalobce řádné daňové přiznání na daň ve výši 348.742 Kč. Nadměrný odpočet i daňové povinnosti byly vyměřeny podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní; nadměrný odpočet byl řádně vrácen, daňové povinnosti řádně zaplacený.

Následně dne 8. 4. 2009 podal žalobce dodatečné daňové přiznání za prosinec 2012, jímž došlo ke zvýšení nadměrného odpočtu o částku 83.502 Kč. Dne 25. 2. 2010 podal žalobce dodatečná daňová přiznání za všechna tři zdaňovací období, přičemž za prosinec 2008 zvýšil daňový odpočet o 768.482 Kč; za červen 2009 zvýšil přiznanou daň o 33.250 Kč; za listopad 2009 zvýšil přiznanou daň o 470.396 Kč. Oba nadměrné odpočty i obě daňové povinnosti byly vyměřeny podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní; přeplatky vzniklé vyměřením uvedených nadměrných odpočtů byly použity na úhradu daňových povinností

v souladu s § 59 odst. 5 téhož zákona, konkrétně těch vyměřených za zdaňovací období červen a listopad 2009.

Dne 10. 9. 2010 podal žalobce poslední dodatečná daňová přiznání za všechna tři zdaňovací období, přičemž za prosinec 2009 snížil nadměrný odpočet o 747.965 Kč; za červen 2009 snížil přiznanou daň o 62.985 Kč; za listopad 2009 snížil přiznanou daň o 684.980 Kč. Správce daně provedl na základě těchto daňových přiznání vyměření podle § 46 odst. 5 zákona o správě daní. Výsledkem je, že nadměrný odpočet žalobce za prosinec 2008 je oproti řádnému daňovému přiznání vyšší o 104.019 Kč; zaplacená daň za červen 2009 je oproti řádnému daňovému přiznání vyšší o 29.735 Kč; zaplacená daň za listopad 2009 je oproti řádnému daňovému přiznání vyšší o 214.584 Kč.

Správce daně v prvostupňovém rozhodnutí seznal, že žalobce je v prodlení s úhradou daňové povinnosti za prosinec 2008, vyměřené na základě dodatečného daňového přiznání ze dne 10. 9. 2010, vydal dne 18. 1. 2011 platební výměr na úrok v prodlení za období od 26. 1. 2009 ve výši 190.715 Kč. O odvolání proti tomuto platebnímu výměru vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí, jímž vypočtený úrok z prodlení snížil, neboť dospěl k závěru, že správce daně předepsal úrok od nesprávného data, když žalobce byl v prodlení až ode dne 2. 3. 2010, tedy ode dne následujícího po snížení nadměrného odpočtu za prosinec 2008 na základě dodatečného přiznání ze dne 25. 2. 2010.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce v každém ze tří předmětných zdaňovacích období zaplatil v řádném termínu vyšší daň, než bylo jeho zákonnou povinností podle konkludentního vyměření daně na základě posledního dodatečného daňového přiznání ze dne 10. 9. 2010: za prosinec 2008 byl jeho nadměrný odpočet vyšší, než jak jej uplatnil v řádném daňovém přiznání a jak mu byl řádně vrácen; za červen 2009 byla jeho daňová povinnost nižší, než jak ji vyčíslil v řádném daňovém přiznání a jak ji řádně zaplatil; za listopad 2009 byla jeho daňová povinnost nižší, než jak ji vyčíslil v řádném daňovém přiznání a jak ji řádně zaplatil.

Správce daně dospěl k závěru, že je třeba žalobci předepsat úrok z prodlení, v důsledku toho, že přeplatky za zdaňovací období prosinec 2008, vzniklé konkludentním vyměřením nadměrných odpočtů na základě dodatečných přiznání z 8. 4. 2009 a z 2. 3. 2010, byly použity na úhradu dalších daňových povinností v souladu s § 59 odst. 5 zákona o správě daní [podle tohoto ustanovení se úhrada daně použije na úhradu daňových povinností v tomto pořadí: a) náklady řízení, b) pokuty a penále, c) zvýšení daně, d) nejstarší nedoplatky na dani, e) běžné platby daní, f) úrok]. Když byl tedy nadměrný odpočet za prosinec 2008 na základě dodatečného přiznání z 10. 9. 2010 podstatně snížen, vznikl v tomto období žalobci daňový nedoplatek, z nějž byl předepsán předmětný úrok z prodlení.

Soud dospěl k závěru, že žalobci je třeba přisvědčit, že postup správce daně vedl v posuzovaném případě k situaci odporující smyslu úpravy úroku z prodlení, obsažené v § 63 zákona o správě daní. Úrok z prodlení byl předepsán z nedoplatku, jenž vznikl převedením přeplatku z nadměrného odpočtu za prosinec 2008 na úhradu daňových nedoplateků za červen a listopad 2009. Když byl tento nadměrný odpočet posléze na základě dodatečného daňového přiznání z 10. 9. 2010 snížen, vznikl v důsledku popsaného převedení žalobci za prosinec

2008 daňový nedoplatek. Vyměřené nedoplatky za červen a listopad 2009 se však na základě dodatečných daňových přiznání taktéž z 10. 9. 2010 rovněž ukázaly nesprávnými, neboť žalobcova daňová povinnost za tato zdaňovací období byla nižší, než jak ji vyčíslil v řádném daňovém přiznání a následně uhradil. Přeplatky z těchto období pak správce daně převedl na neuhrazenou daňovou povinnost právě za zdaňovací období prosinec 2008.

Výsledkem tak je absurdní situace, kdy správce daně toliko převáděním daňových přeplateků na neuhrazené daňové povinnosti, prováděným na základě dodatečných daňových přiznání výhradně v uvedených třech zdaňovacích obdobích, dospěl k závěru, že byl žalobce v prodlení s uhrazením daně, ačkoli v každém z těchto zdaňovacích období zaplatil vyšší daň, než jaká mu byla nakonec správně vyměřena. Jinak řečeno: žalobci byl předepsán úrok z prodlení, ačkoli v každém zdaňovacím období odvedl v řádném termínu na daní víc, než bylo jeho zákonnou povinností.

Právě tímto způsobem, odvolává se na to, že fiskální disciplínu nikterak neporušil, žalobce argumentoval již v podaném odvolání, a taktéž z podané žaloby vyplývá, že přeplatek z nesprávně vyměřeného nadměrného odpočtu byl převeden výlučně na nesprávně vyměřené daňové nedoplatky za červen a listopad 2009. Takovýto postup správce daně by totiž mohl být odůvodněný pouze tehdy, kdyby byl tento přeplatek převeden na úhradu nějaké jiné existující daňové povinnosti, mající původ v jiném než v jednom z třech uvedených zdaňovacích období (prosinec 2008, červen 2009, listopad 2009).

Nicméně z platebního výměru, napadeného rozhodnutí, vyjádření odvolacího orgánu k žalobě, ale ani ze správního spisu nevyplývá, že by tomu tak ve skutečnosti bylo, a odvolací orgán citované tvrzení žalobce žádným způsobem nerozporoval. Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí toliko neurčitě konstatoval, že „*byl nadměrný odpočet ve výši 768.482,-- vyměřený na základě dodatečného daňového přiznání podaného dne 25. 2. 2010 použit na úhradu daňových povinností v pořadí dle data splatnosti*“ (str. 3 uprostřed), a že „*[přeplatky za zdaňovací období červen a listopad 2009 vyměřené na základě dodatečného přiznání z 10. 9. 2010 k datu 30. 9. 2010] byly použity v souladu s citovaným ustanovením § 59 odst. 5 zákona o správě daní, jak již bylo výše uvedeno, na úhradu části dodatečné daňové povinnosti zda zdaňovací období prosinec 2008 vyměřené na základě dodatečného daňového přiznání podaného dne 10. 9. 2010, a to s datem úhrady 30. 9. 2010*“ (str. 4 uprostřed). Což obdobně neurčitě zopakoval i ve vyjádření k žalobě. S žalobcem tak lze souhlasit, že předmětný nedoplatek za prosinec 2008, z nějž mu byl předepsán úrok z prodlení, byl čistě virtuální povahy.

Prvotní příčina popsané situace vychází sice od žalobce, jenž podal kromě řádných daňových přiznání tři dodatečná daňová přiznání za prosinec 2008 a dvě dodatečná daňová přiznání za červen 2009 a listopad 2009, avšak úrok z prodlení není podle platné právní úpravy sankcí za samotné podání nesprávného daňového přiznání, nýbrž za nepřiznání a neodvedení daně včas a ve správné výši, jež ohrožuje fiskální zájmy státu. Tomu kromě samotného názvu „úrok z prodlení“ odpovídá rovněž zákonná konstrukce jeho výpočtu, když se odvíjí od výše daňového nedoplatku (srov. § 63 odst. 1 a 2 zákona o správě daní), nikoli např. od výše daňové povinnosti, jak by to bylo možno očekávat v případě, že by úrok byl sankcí za podání nesprávného daňového přiznání. K účelu tohoto institutu se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. dubna 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 - 82, v němž konstatoval: „*Daňové penále má především funkci paušalizované náhrady eventuální újmy,*

kterou může stát jako příjemce daně utrpět, není-li daň zaplacená řádně a včas a musí-li si kvůli tomuto výpadku daňových příjmů opatřit peníze jiným způsobem (reflektuje cenu peněz). Současně v sobě penále zahrnuje rovněž funkci preventivní spočívající v motivaci daňového subjektu k řádnému a včasnému plnění jeho povinností. Penále plní částečně i funkci represivní a odstrašovací, neboť jeho sazby jsou relativně vysoké v prvním necelém roce a půl prodlení, zatímco po uplynutí tohoto období se přechodem na – fakticky nižší – sazbu penále (kopírující diskontní sazbu) zvýrazňuje druhá z funkcí penále, a sice funkce paušalizované náhrady eventuální škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů (podrobněji srov. shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 159/2005 - 43).“ Jestliže žalobce odvedl státu v každém z dotčených zdaňovacích období více, než jaká byla jeho daňová povinnost, chráněné zájmy neutrpěly žádnou újmu a předepsání úroku z prodlení se přiči smyslu tohoto institutu.

Odvolacím orgánem zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 150/2006 - 55 ze dne 27. 9. 2007 se netýkal skutkově shodné věci. Jmenovaný soud v něm sice konstatoval, že jednotlivé daňové povinnosti za různá zdaňovací období je nutno posuzovat samostatně, avšak učinil tak ve vztahu k námitce, že daňový subjekt ve světle dodatečných daňových přiznání odvedl v souhrnu původně vyšší daň, než odpovídalo jeho daňové povinnosti, a reálně tedy žádný dluh na dani z přidané hodnoty nevznikl; naproti tomu v nynější věci žalobce původně odvedl vyšší daň, než odpovídalo jeho daňové povinnosti, v každém jednotlivém zdaňovacím období. Žalobce sice po určitou dobu vykazoval za zdaňovací období prosinec 2008 nesprávně vyšší nadměrný odpočet, avšak ten mu nebyl vrácen ani nebyl použit na úhradu jiných existujících daňových nedoplatků (kromě těch za období června a listopadu 2009, jež se však ukázaly nesprávnými, neboť žalobci i v těchto obdobích vznikl přeplatek).

Podle § 2 odst. 2 zákona o správě daní správci daně postupují v daňovém řízení v úzké součinnosti s daňovými subjekty a při vyžadování plnění jejich povinností v daňovém řízení volí jen takové prostředky, které daňové subjekty nejméně zatěžují a umožňují přitom ještě dosáhnout cíle řízení, tj. stanovení a vybrání daně tak, aby nebyly zkráceny daňové příjmy. Podle § 65 odst. 1 téhož zákona je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti. Podle odst. 2 věty první téhož ustanovení daňovému dlužníku vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti.

Podle názoru soudu odvolacímu orgánu lze přisvědčit v tom, že nepředepsal úrok z prodlení od původního data splatnosti daně, nýbrž až ode dne následujícího po snížení nadměrného odpočtu za prosinec 2008 na základě dodatečného přiznání ze dne 25. 2. 2010. Nicméně tím není nijak dotčen závěr soudu, že zákonné podmínky pro předepsání úroku z prodlení nebyly splněny, neboť neexistoval daňový nedoplatek (prodlení s placením daně) ve smyslu § 65 odst. 1 zákona o správě daní, z něž by bylo lze úrok z prodlení předepsat. Správní orgány tudíž předepsaly úrok z prodlení v rozporu se zákonem.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil pro nezákonnost a současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil podle vyhl. č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), a to tak, že 2.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z žaloby, dále náklady právního zastoupení za dva úkony právní pomoci podle § 9 odst. 3 á 2.100 Kč, tj. převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby, a 2x režijní paušál podle § 13 odst. 3 á 300 Kč, tedy celkem 7.808 Kč, včetně DPH ve výši 21%.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová